

KAARTJES UIT LONDEN

Toneelspel in 12 scènes

door

PAUL MEIJER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **KAARTJES UIT LONDEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PAUL MEIJER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Christien - In de zestig, sinds twee jaar weduwe, vitaal, intelligent, gevoel voor humor, optimistisch.

Sylvia - haar enige dochter, (bijna) 40. Tegenpool van haar moeder. Egocentrisch, hard, kil en berekenend. Heeft een dochter, maar had zich liever laten aborteren. Is jaloers op iedereen.

Frans - de man van Sylvia, rond de veertig. Een born loser die regelmatig aan het randje van de afgrond staat. Vanwege zijn gebrek aan ruggengraat en zakelijk inzicht. Laat zich leiden door en steunt op zijn vrouw, die haar eigen vermogens zwaar overschat en hem steeds dieper in de put werkt.

Eselies - dochter van Sylvia en Frans. 19, 20 jaar. Rechtljnige denkster voor wie tussen zwart en wit weinig nuances bestaan. Lijkt een volwassen vrouw, maar haar naïviteit heeft grote gevolgen.

Lieneke - buurvrouw van Christien, (bijna) 40. Hartelijk, spontaan en hulpvaardig. Verpleegkundige van beroep. Gescheiden na een huwelijk ("moetje") van twee maanden. Voedt haar dochter goed op, maar ziet nu met enige angst hoe de dochter zich vastklampt aan een jongeman die op het oog de ideale schoonzoon lijkt, maar waarvan zij intuïtief aanvoelt dat er iets mee is...

Hilde - de dochter van Lieneke, bijna 18. Vrolijk, levenslustig, spontaan en goudeerlijk. Te groot voor het servet, maar te klein voor het tafellaken. In de levensfase, waarin er volop vlinders in de buik rondfladderen. Kan het uitstekend met haar moeder vinden en ziet in buurvrouw Christien (terecht) een lieve begrijpende oma aan wie zij niet zelden haar hartsgeheimen toevertrouwt.

Francine - zakenvrouw, 45-55 jaar. Werkte ooit in de prostitutie, maar wel met het oogmerk daar een leidinggevende positie in te bereiken, wat haar uitstekend is gelukt: ze staat aan het hoofd van een seximperium met escorts, callgirls en telefoonsexlijnen. Ze zou de tegenvoeter van Büch kunnen zijn. Ze regeert met ijzeren hand, kent geen scrupules. Deze bisexuele vrouw geeft in feite alleen om zichzelf en om haar enige zoon Bas.

Bas - de zoon van Francine. Door zijn moeder en het milieu waarin hij

opgroeide een verknipte persoonlijkheid geworden. Zijn moeder gaat bij hem bovenal, want zij heeft hem altijd alles gegeven en hij is loyaal tot het uiterste en deinst zelfs niet terug voor een moord, wanneer iemand zijn moeder niet gehoorzaamt. Toch blijkt Bas verliefd te kunnen worden, wat heel bizar is voor iemand die alle vrouwen, met uitzondering van zijn moeder, als minderwaardige gebruiksvorwerpen, ja zelfs als wegwerpstukken beschouwt.

Scène 1

Le déjeuner sur l'herbe

Als het publiek de zaal in komt, is het toneel leeg. De toneelverlichting brandt al op volle kracht, het zaallicht is uit. Uit de luidsprekers klinkt (achtergrondniveau) het geluid van tsjilpende vogeltjes en het klateren van water. De horizon wordt verlicht met een gobootje van boomtakken. Het riviertje bevindt zich aan toeschouwerzijde.

Op het aanvangstijdstip horen we vrolijk gelach aan linkerkant. Het eerst komt Bas op, die in zijn linkerhand een picknickmand draagt en met zijn rechterhand houdt hij de linkerhand van Hilde vast, die hij behoedzaam het podium op loodst. Hilde is geblinddoekt.

Ze zijn allebei op z'n zomers gekleed: hij draagt een lichtgekleurde pantalon met een polo en linnen schoenen. Om zijn nek heeft hij een gouden ketting met zijn sterrenbeeld, om zijn pols een vrij grove gouden armband, om de andere pols een duur horloge en in één oorlel bungelt een gouden ringetje. Alles is duur spul, maar op de een of andere manier kan het nog maar net om niet ordinair te zijn. Het is nu op het randje. In het zakje van zijn polo zit een klein GSM-telefoontje

Zij draagt een kort rokje dat veel van haar blote benen onthult en een topje. Ze heeft geen kettinkje om haar hals, maar wel zilveren ringetjes in haar oor aan haar vingers. Haar verschijning heeft iets onschuldigs, iets ontwapenends. Bij opkomst heeft ze een zijden herenshawl als blinddoek voor haar ogen

Bas: *(hij leidt haar naar voor op het toneel en laat daar haar hand los)*
Zo, we zijn er.

Hilde: *(alsof ze meteen de blinddoek wil afdoen)* Gelukkig, dan kan eindelijk die blinddoek af.

Bas: *(haastig)* Nee! Nee, niet afdoen, ik moet eerst nog even iets doen.
(hij loopt naar het midden van het toneel en begint de mand uit te pakken) Blijf jij nou even staan, het is een wip gepiept. Probeer je maar vast voor te stellen hoe het er hier uitziet.

Hilde: *(ze doet haar best)* Het is in ieder geval een bos. Ik kan de bomen ruiken. En het gras. En ik hoor de vogels. Dat moeten er wel heel veel zijn. En het is warm, heet zelfs, maar dat is het vandaag overal. Ben je nu klaar?

Bas: Eventjes geduld nog! Wat hoor je nog meer dan vogels?

Hilde: Muggen, die hoor ik. En ik voel er ook eentje.....Water. Ik hoor

water. Die kant op, daar komt het vandaan. *(ze loopt naar voor en het is maar goed dat hij op dat moment kijkt en op haar af kan spurten, zodat ze niet in de beek zal vallen)*

Bas: Ho, stop, niet verder lopen, want anders lig je erin.

Hilde: Ben je nou al klaar?

Bas: *(hij kijkt even achterom om te checken)* Ja, ik geloof het wel. Ja, klaar. *(hij staat nu achter haar en maakt de blinddoek los. Vervolgens loopt hij van haar weg, zodat ze niet meteen de picknickspullen kan zien)* Dan zal ik je eens bevrijden.

Hilde: *(ze knippert met haar ogen tegen het felle zonlicht en dan)*

O, wat is het hier mooi. Wat prachtig, die bomen, en dat beekje.

Bas: Heb ik teveel gezegd, toen ik zei dat dit het paradijs was?

Hilde: Geen letter teveel. Ooooooh, ik wil even met mijn voeten in het water. *(ze schiet meteen uit haar schoenen en gaat op de rand van het toneel zitten om haar voeten in de beek te doen)* Dat vind je toch niet erg hè. Als ik dat water zo zie, dan moet ik gewoon even met mijn voeten erin.

Bas: 't Is wel koud, hoor. Ik heb je gewaarschuwd.

Hilde: *(als ze haar voeten in het inderdaad koude water steekt, slaakt ze een gillette en trekt ze ze meteen weer terug)* Da's echt koud, zeg. Je had me wel eens mogen waarschuwen!

Bas: *(hij helpt haar galant overeind en stapt dan een stapje van haar vandaan, zodat ze voor het eerst de picknick klaar ziet staan. Een tikje plechtig, zwierig armgebaar)* En nu, Mademoiselle, mag ik u pour le déjeuner inviteren?

Hilde: *(dit had ze nooit van hem gedacht en ze vindt het geweldig)* Oh! Een picknick. Je hebt voor een picknick gezorgd. Wat gaaf, wat ontzettend gaaf, dat heb ik nog nooit gedaan. Picknicken. En wat heb je er een hoop werk van gemaakt. Ik krijg meteen honger!

Bas: Neemt u plaats alstublieft. Nou, dit is het wel zo'n beetje. Hier zijn de boterhammetjes, belegd en wel, dit zijn de salades, deze is voor toe, dat is een fruitsalade, koffie zit in de thermoskan, hier zijn de servetjes, de kopjes, de glazen... *(dan doet hij ineens alsof er iets vreselijks is gebeurd)* Ah, shit! Verdomme!

Hilde: *(enigszins geschrokken)* Wat is er?

Bas: *(slaat zichzelf voor het hoofd)* Wat ben ik toch een enorme oen...

Hilde: *(nu echt een beetje ongerust)* Wat is er, Bas?

Bas: *(alsof er echt iets heel ergs is gebeurd, melodramatisch)* De champagne. Nou heb ik de champagne vergeten. En wat is een picknick nou zonder champagne?

Hilde: *(opgelucht omdat er dus niks aan de hand is)*

O, is dat alles. Een picknick zonder champagne is gewooneen

picknick zonder champagne. *(troostend)* A joh, dat geeft toch niks. Ik vind het al mooi genoeg zo. En je moet maar zo denken: die champagne, ach, die was toch maar warm geworden in de auto.

Bas: *(nadenkend)* Daar heb je gelijk in. Dat had ik zelf kunnen bedenken. Eerlijk gezegd: ik heb het bedacht. *(nu staat hij op en maakt het eventjes spannend)* dus..... dus heb ik de champagne vanochtend in alle vroegte al hierheen gebracht en in de koelkast gelegd.

Hilde: *(ze denkt dat hij haar weer in de maling neemt)* Daar geloof ik niks van. Waar is hier nou een koelkast?

Bas: *(als vanzelfsprekend)* Daar heb je net met je voeten in gezeten.

Hilde: Ik snap het niet?

Bas: In de beek, sufferdje. De beek, die is prima om koude dranken koud te houden. Kom maar eens mee, dan zal ik het je laten zien. *(hij troont haar mee naar de rand van het toneel, waar een touw ligt. Hij pakt het touw op en trekt het naar zich toe. Aan het einde van het touw hangt een druipend natte fles champagne. Ze kijkt verrast)*

Hilde: Champagne!

Bas: En... precies op temperatuur. *(hij legt de natte koude fles onverwacht op haar blote arm en ze slaakt een gillette en rent weg. Hij loopt naar het picknickkleedje, gaat zitten en begint de draadjes die de kurk tegenhouden los te maken. Zij slaat hem aandachtig gade en komt tegenover hem zitten, terwijl haar ogen hem niet loslaten)*

Hilde: *(zachtjes maar intens)* Je bent lief.

Bas: *(hij hoort het wel, maar reageert niet, gaat door met het ontkurken van de fles. Zij pakt inmiddels de glazen en houdt die voor hem op. Een knal en de kurk schiet in de lucht: hij vult de glazen. Dan pakt hij zijn glas)* En waar zullen we op drinken?

Hilde: Op ons. En dat dit voor altijd mag duren.

Bas: Op ons, voor altijd. *(ze klinken en drinken)*

Hilde: Hmmm, lekker... *(ze proest het ineens uit)*

Bas: Wat is er?

Hilde: Ik moet er ineens aan denken, wat mijn moeder zou zeggen, als ze me hier zag zitten. Met een jongen die ik nog maar negentien dagen ken, terwijl ik eigenlijk braaf op school had horen te zitten. Ik denk dat ze er niet blij mee zou zijn.

Bas: Waarom niet: ze is toch zelf ook jong geweest. Volgens mij zou ze het best begrijpen. Misschien niet leuk vinden, maar begrijpen wel.

Hilde: Dat weet ik eerlijk gezegd niet zo. Mijn moeder is natuurlijk wel jong geweest, maar een leuke jeugd heeft ze niet gehad. Tenminste,

niet toen ze zo oud was als ik. Toen was ze al bijna getrouwd.

Bas: Is ze nog zo jong dan?

Hilde: Ja, reken maar uit, ik ben nu zeventien en ze kreeg mij toen ze pas achttien was, dus is ze nu vijfendertig. *(met gespeeld afgrijzen)*
Weet je: ik was een moetje!

Bas: *(gespeeld geshockeerd)* Oh!!!

Hilde: En het was een héééél goed huwelijk, dat precies vijf maanden heeft geduurd. Want ik was nog maar amper geboren, of mijn vader was al verdwenen. De klootzak.

Bas: *(plagend)* Misschien was je wel een heel lelijke baby...

Hilde: Ach, jij.

Bas: Hier, dit moet je eens proberen.

Hilde: Wat is dat?

Bas: Gerookte kipsalade volgens geheim recept uit eigen keuken.

Hilde: Dat zal wel.

Bas: Echt, proef maar 's!

Hilde: *(ze proeft en ze vindt het heel lekker, met haar mondvul)*
Ja, da's lekker zeg, maar dat uit eigen keuken: dat geloof ik dus niet. Ik denk dat jij een heleboel kunt, maar koken, nee, daar zie ik je niet voor aan. Ik zie jou niet met een schortje voor in de keuken rommelen. Echt niet.

Bas: Toch is het uit eigen keuken. Nou ja, uit mijn eigen koelkast. Mijn moeder heeft het voor me gemaakt. Die is gek op kokkerellen. En ze kan het nog goed ook.

Hilde: Jij hebt ook nooit een vader gehad, is het niet? Dat zei je tenminste.

Bas: Klopt, ook mijn ouwe heer schijnt na "De Daad" in rook opgegaan te zijn. Jij boft nog, bij jou was ie tenminste nog bij je geboorte. Wij, mijn moeder en ik, moesten ook dát al met z'n tweeën opknappen. Ach ja, uiteindelijk ben ik toch wel groot gekomen. Daar was geen vader voor nodig, mijn moeder was mans genoeg.

Hilde: Je houdt veel van je moeder, hè?!

Bas: Ja. Ik vind het knap hoe ze het allemaal voor elkaar gekregen heeft. Ze heeft het niet makkelijk gehad, zeker in het begin niet, maar ze heeft zich te barsten gewerkt. En natuurlijk altijd voor mij gezorgd, dat ik naar een goede school kon en zo. En er altijd op gelet dat ik niet te veel *(hij legt op het volgende pesterig de nadruk)* spijbelde.

Hilde: Ach jij, pestkop.

Bas: En dat ik nu een eigen bedrijf heb, dat heb ik ook aan haar te danken. Dat heeft zij allemaal van de grond af opgebouwd. Met niks begonnen. En toen ik twintig werd heeft ze dat bedrijf helemaal aan mij overgedragen. En was ik ineens de baas over een bedrijf met

vijftien man personeel. Nou ja, parttimers allemaal, maar toch.

Hilde: En wat is dat precies voor een bedrijf?

Bas: Hè? *(hij wil het daar liever niet over hebben, want het betekent dat hij moet gaan liegen en dat wil hij liever niet tegen haar)* O, iets met telecommunicatie en telemarketing. We doen zo'n beetje alles met de telefoon.

Hilde: O, jullie zijn zo'n bedrijf wat andere mensen opbelt om ze per telefoon iets te verkopen of zo.

Bas: *(met nauw verholten opluchting)* Ja, daar komt het op neer. Wij verkopen mensen iets door de telefoon. *(hij vindt het een beetje heikel onderwerp, dus geeft het gesprek een andere wending)* Maar, jouw moeder, die zat dus ook in haar eentje met jou opgescheept.

Hilde: *(met gespeelde verontwaardiging)* Hou je wel een beetje in, ja?! Opgescheept! Ik was een hartstikke lief kind.

Bas: Dat geloof ik meteen, als ik je zo zie. Een heel lief meisje.

Hilde: En al meteen vanaf de eerste dag. Ik ben ook gek op mijn moeder. En trots, ze heeft dan wel geen bedrijven uit de grond gestampt, zoals die van jou, maar ze heeft wel keihard moeten werken. En eerst studeren, want meteen na mijn geboorte is ze Verpleegkunde gaan doen, zoals ze eigenlijk altijd van plan was.

Bas: Lijkt me moeilijk: in je eentje voor een kind zorgen en dan ook nog studeren.

Hilde: Mijn oma en opa hebben flink geholpen. We waren bij hen in huis en eigenlijk hebben zij me de eerste jaren grootgebracht, omdat mijn moeder de meeste aandacht aan haar studie moest besteden, zodat we zo snel mogelijk op eigen benen hebben kunnen staan. Nou, dat is haar prima gelukt. Ze is nu hoofd van de OK in het Paulus ziekenhuis.

Bas: Nou, dan hebben we dus in elk geval twee dingen al gemeenschappelijk: we hebben met vaders weinig geluk gehad, maar het wel dubbel met moeders getroffen. Wil je nog een beetje champagne?

Hilde: Nee, laat ik het maar niet doen. Ik voel me nu al een beetje licht in mijn hoofd..... *(ze buigt zich voorover en ze geeft hem een korte zoen op de mond)* Maar dat kan natuurlijk ook ergens anders door komen.

Bas: O, zou ik er daarom dan ook last van hebben?

Hilde: Daar geloof ik niks van. *(vissend)* Volgens mij ben ik niet het eerste meisje dat je hiermee naar toe neemt.

Bas: Dat is niet waar!!! Dat zweer ik je! *(hij staat op en neemt lopend de ruimte om zich heen in zich op)* Nee Hilde, dit plekje hier heb ik altijd voor mezelf willen houden. Voor mij alleen. Totdat ik jou tegen

kwam: Al meteen wist ik dat ik jou hier mee naar toe zou nemen. Naar mijn geheime plekje, waar ik altijd naar toe ga, als ik mezelf een beetje kwijt dreig te raken. Dat gebeurt wel eens, weet je. *(hij staat nu met zijn gezicht naar het beekje)* Dan vraag je je ineens af waar je mee bezig bent. Of het wel goed is wat je doet... En dan kom ik hierheen. Waar je alleen de wind hoort en de vogels en het water.

Hilde: *(zij is nu ook opgestaan en ze staat rechts achter hem)* Weet je dat ik dat nooit van je gedacht zou hebben? Ik zou eerder geloofd hebben dat je, als je ergens mee zat, meteen naar de sportschool zou rennen om daar je somberheid weg te trainen met van die enge apparaten.

Bas: Dat gebeurt ook wel een keertje, maar dat is toch anders. Als ik een keus zou moeten maken tussen dit plekje en de sportschool, dan zou ik de sportschool toch laten schieten.

Hilde: *(grapje, met serieuze ondertoon, terwijl ze haar handen over zijn borst laat glijden)* En dan dat mooie lijf verwaarlozen!

Bas: *(hij pakt haar handen vast, gemeend)* Ik ben niet mooi. Jij bent mooi.

Hilde: *(ze maakt haar handen los, slaat die om hem heen en kust hem. Het wordt een lange, lange zoen. Even abrupt als ze ermee begon, maakt ze zich van hem los. Ze is een beetje verlegen en buiten adem. Vragend)* Ik lust nog wel een beetje champagne. 'n Halfje.

Bas: Dat kan. *(ze nemen hun plaatsen aan de picknick weer in)*

Hilde: Weet je waar ik ineens aan moest denken, toen je me daarnet uitnodigde pour le déjeuner?? Hou je van kunst?

Bas: Soms, maar ik heb er absoluut geen verstand van.

Hilde: Maar je hebt vast wel eens van Manet gehoord. Of was het nou Monet, ik haal die twee altijd door elkaar.

Bas: Die namen komen we vaag bekend voor. Hoezo?

Hilde: Nou, Manet (of Monet) heeft ooit eens een schilderij gemaakt, dat me heeft gefascineerd sinds ik het in het echt heb gezien. Vorig jaar. Met school. In het musée d'Orsay. En daar moest ik meteen weer aan denken toen je me zo mooi op z'n Frans uitnodigde voor de picknick. Vanwege de titel.

Bas: Oh.

Hilde: *(ze staat op en loopt naar links)* Le déjeuner sur l'herbe. Klinkt gaaf, vind je niet: *(de woorden proevend)* le déjeuner sur l'herbe....

Bas: De lunch op het gras...

Hilde: Ja, gek hè, in het Nederlands klinkt het voor geen meter. Maar op z'n Frans is het gewoon mooi.

Bas: Maar is het ook een mooi schilderij?

Hilde: *(ze gaat naast hem zitten)* Ja. Nee. Ik weet het eigenlijk niet. Het

is vreemd. Bizar. Je moet er zelf een verhaal bij verzinnen, maar ik heb nog steeds... Aan de ene kant vind ik het raar, stoot het me af, aan de andere kant denk ik: goh hoe zou dat voelen?

Bas: Maar wat is er dan te zien op dat schilderij?

Hilde: *(gravend in haar geheugen vindt ze steeds meer details)* Een plek in het bos, net zoiets als hier, maar alleen veel minder zon. En op die plek vind je vier mensen, twee mannen, twee vrouwen. Die ene vrouw is op de achtergrond iets aan het doen. Ze plukt bloemen of zoiets. En die twee mannen zitten tegenover elkaar op de grond. Ze hebben allebei een baard. Die ene heeft wel iets van een joodse rabbi weg en zit iets uit te leggen of zo aan die andere man. Maar die luistert helemaal niet, die kijkt niet naar hem, maar recht naar jou, als je voor het schilderij staat.

Bas: *(deze tekst spreekt hij niet tot haar, maar tot de zaal; hij heeft nu dezelfde blikrichting als de man op het schilderij en hij zit ook ongeveer op dezelfde manier. Haar positie vertoont ook veel overeenkomst met de positie van de vrouw in het schilderij. Ze heeft haar rechterhand onder het hoofd en peinst. Ook haar woorden gaan recht de zaal in)* En die andere vrouw? Wat doet die?

Hilde: Die kijkt je ook recht in je gezicht. Maar wat mij zo bezighoudt en intrigeert is haar houding. Uit alles blijkt dat ze zich zo volkomen op haar gemak voelt. Helemaal relaxed. En ik vraag me elke keer weer af, hoe ze dat voor elkaar krijgt om daar zo volkomen ontspannen bij te zitten....

Bas: Dat is toch niet zo moeilijk?

Hilde: Niet als je... *(eigenlijk is het idee al even tevoren in haar opgekomen, maar nu is ze roekeloos vastberaden om uit te vinden hoe het voelt om er bij te zitten als de vrouw in het schilderij van Monet. En eigenlijk is ook dat een drogreden, want ze weet dat er meer zal gebeuren, wanneer ze zich straks in al haar naaktheid aan hem zal vertonen. Dat is tegen haar principe, maar nu, na de picknick vindt ze dat dat principe voor hem niet meer opgaat.*

Ze staat op, een beetje gehaast, want ze is bang dat ze het straks niet meer durft) Nu is het mijn beurt om je te verrassen. Waar heb je die shawl gelaten?

Bas: Shawl?

Hilde: Die je als blinddoek hebt gebruikt. O, laat maar, ik zie hem al. Ze pakt de shawl, gaat achter hem staan en doet die onverhoeds voor zijn ogen.

Bas: Hé, wat doe je nou?

Hilde: Verrassing! Dus nu is het jouw beurt om geblinddoekt te worden. En denk erom: niet stiekem gluren, want ik hou je in de gaten. Ga

trouwens maar zo zitten, met je gezicht naar die kant.
 En niet omkijken! *(ze gaat een paar passen bij hem vandaan staan en achter zijn rug trekt ze haar topje en haar rokje uit)*

Bas: *(gespeeld jammerend)* Maar ik ben bang in het donker.

Hilde: *(als een moeder tegen een klein kind)* Stil maar Basje.... Het duurt maar heel eventjes. Het is zo gepiept. *(nu wordt er ook werkelijk gepiept. Het is de gsm-telefoon, die in de borstzak van Bas' polo zit. Hilde stond net op het punt om haar bh los te maken, maar bevriest die handeling nu. Tijdens de telefonade van Bas, die probeert zo gedempt te praten, dat zij niet kan horen wat hij zegt, gaat ze dichterbij hem staan, waardoor ze in elk geval de woorden Francine, schat en lieverd opvangt. Met woedende bewegingen trekt ze haar kleren weer aan. Als Bas uitgebeeld is, is zij bezig om alle picknick toebehoren in het mandje te smijten)*

Bas: Bas. Hoi, ben jij het? Ja? Maar Francine, ik ben nu..... Zo snel? Dat red ik nooit. Natuurlijk, lieverd, ik weet wat we hebben afgesproken, maar..... Nee, je hebt volkomen gelijk. *(hij doet nu de blinddoek af en loopt naar rechtsvoor, zonder naar Hilde om te kijken)* Ja, ik kom meteen naar je toe. Meteen ja. En lieverd... kop op, de vorige keer hebben we het saampies toch ook geregeld. Tot zo meteen ja. Doe! *(hij draait zich nu om en ziet een woedende Hilde met de picknickmand bezig. Verbaasd)* Wat ben jij aan het doen?

Hilde: Wat denk je? Ik help.

Bas: Ben je boos?

Hilde: Hoe kom je erbij?

Bas: Ja, sorry, ik kan er echt niks aan doen. Ik was ook liever hier gebleven met jou, maar dit is een noodgeval. Er is een probleem met één van de mei.. mensen op het werk en ik moet er echt dringend naar toe.

Hilde: *(vet sarcasme)* Een noodgeval op het werk! En jij denkt dat ik daar intrap. Nou mooi niet, want ik heb een goed stel oren aan mijn kop. Je wordt bedankt. Voor de lunch, voor de champagne. Hier. *(gooit de fles naar hem toe)* Misschien kun je de rest nog met je volgende vriendin opdrinken.

Bas: Waar heb je het in godsnaam over?

Hilde: *(bawt hem na)* O Francine, o schat, o lieverd! *(Bas barst in lachen uit. Hilde woest)* Wat sta je daar nou dom te lachen?!

Bas: Omdat je je vergist! Je hebt het helemaal mis! O, lieverdje.

Hilde: Hoezo vergist?

Bas: Dat was mijn moeder aan de telefoon.

Hilde: Je moeder?!

Bas: Mijn moeder, ja. O, God, ik begrijp het al: jij dacht dat ik met een ander meisje aan het bellen was. Francine is mijn moeder en vanaf het moment dat ik met haar ging werken hebben we afgesproken dat ik haar niet meer ma of mamma noem, maar gewoon Francine. Het staat zo lullig om je moeder moeder te noemen als er klanten of leveranciers bij staan. En dat "schatje" en "lieverdje" dat is gewoon zo gegroeid. Dat vindt ze leuk.

Hilde: Is dat echt zo?

Bas: Echt zo.

Hilde: Sorry, ik weet niet wat ik moet zeggen... Ben je nou boos?

Bas: Nee.

Hilde: Meen je dat?

Bas: Ik vind het eerlijk gezegd wel fijn.

Hilde: Wat?

Bas: Om te merken dat je jaloers was.

Hilde: Ik was helemaal niet jaloers.

Bas: Kom 's hier.

Hilde: *(ze doet dat en hij neemt haar in zijn armen en ze zoenen elkaar intens. Dan laat hij haar los en vraagt)* En hoe zit dat nou met mijn verrassing?

Hilde: Daar hebben we nu geen tijd meer voor. Die hou je tegoed, dat beloof ik je!

Bas: Mag ik dan nog één klein verrassinkje doen? Alsjeblieft: dit is voor jou. En terwijl jij dit openmaakt zal ik de rest van de spullen wel even bij elkaar graaien. Voor zover ze nog heel zijn tenminste.

Hilde: *(ze maakt het doosje open en daarin vindt ze een zilverkleurige hanger met een teken van de dierenriem eraan. Identiek aan de hanger die hij draagt. Ze vindt hem prachtig en is er helemaal beduusd van)*

Bas: *(naar de zijkant lopend met de mand)* Vind je 'm mooi?

Hilde: Ik vind 'm prachtig. Ik ben sprakeloos. Hoe kan ik je hiervoor bedanken?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto